

**αφάντο-
γράφημα**

γελ αφάντου

ΜΑΪΟΣ

Τεύχος #1 - Άνοιξη

2025

περιεχόμενα.

1. editorial —·— σελ. 5-6
2. art will survive; artists will not —·— σελ. 7
3. οδηγούμε με ασφάλεια —·— σελ. 8
4. χουλιγκανισμός: stop violence! —·— σελ. 9
5. εκπαιδευτική εκδρομή στην Αθήνα —·— σελ. 10
6. συνέντευξη: Σταύρος Ηλιάδης και Σταμάτης Ποντίκας εκτός ύλης —·— σελ. 10-13
7. εκπαιδευτική εκδρομή στην Πάτμο —·— σελ. 14
8. η απαγόρευση των social media σε ανήλικους —·— σελ. 15-16
9. υιοθετώ, δεν αγοράζω —·— σελ. 17
10. art exhibition: η έκθεση φωτογραφίας μας —·— σελ. 18
11. ρύπανση - μέτρα αντιμετώπισης —·— σελ. 19
12. postcard from christmas —·— σελ. 20

Συντακτική ομάδα (αλφαβητικά): Αναστασία Αντωνίου, Αντωνία Αυγενικού, Τσαμπίκα Διάκου, Κυριακή Καλογήρου, Ιωάννα Κρητικού, Στεργία Λαζαρίδου, Μαρίνα Λόγγου, Κυρά-Ειρήνη Μαριάκη, Τσαμπίκα Μίχου, Αναστασία Μπαϊραμίδου, Τζενσίλα Ροκάι, Φαμπιόλα Ταφάνι, Γιάννης Τέλιος

Συντονιστές εκπαιδευτικοί (αλφαβητικά): Μαρία Βουγιούκα, Χαράλαμπος Δρυμούσης, Μαρία Πετράκη, Γιάννης Τέλιος (αρχισυνταξία/γραφιστική επιμέλεια), Γιώτα Τυρπάνη

εκ της σύνταξης

γιάννης τέλιος

editorial

Αυτή είναι η πρώτη μας έκδοση· και ταιριάζει να συστηθούμε με λόγια ακριβή και ειλικρινή αν θέλουμε να είμαστε ουσιαστικοί και ωφέλιμοι. Αλλά επειδή η μετριοφροσύνη δοκιμάζεται όταν την πένα που συστήνει κρατά το χερί που χειροκροτά, *caveat lector!* Ο αναγνώστης έχει έναν ακόμη λόγο να παραμένει προσεκτικός. Αυτόν τον αναγνώστη σκεφτόμαστε· στη δική του κρίση προσβλέπουμε.

Το περιοδικό μας κατάγεται από μία έλλειψη κι ένα πλεόνασμα. Την έλλειψη μιας οργανωμένης σχολικής φωνής – έτοιμης να εκφωνηθεί σε όλο το εύρος των γνώριμων συχνοτήτων και, γιατί όχι, πέραν αυτών. Και από ένα πλεόνασμα ιδεών, ενδιαφερόντων, διαθέσεων, εικόνων και λέξεων – συχνά ανέτοιμων, ακατέργαστων, αυθεντικών· και για αυτό άλλοτε μεγαλόστομων και άλλοτε μαζεμένων. Κατά τη δημιουργία του περιοδικού μας, οι δύο αυτές αιτίες κάποτε συντονίστηκαν και κάποτε ανταγωνίστηκαν η μία την άλλη. Ένα στιγμιότυπο αυτής της δυναμικής αποτυπώνεται στο πρώτο μας τεύχος – που με χαρά παρουσιάζουμε.

Η ελπίδα μας είναι να οργανωθούμε καλύτερα, να αναλάβουμε περισσότερες πρωτοβουλίες, να αναδείξουμε νέες φωνές, να γίνουμε πιο δυναμικοί και δημιουργικοί. Η ελπίδα μας είναι να συνεχίσουμε με νέα τεύχη, να μην επαναπαυθούμε στη στιγμή. Η ελπίδα είναι να συνεχίσουμε.

Και πρέπει να ελπίζουμε σε αυτή τη συνέχεια, γιατί μας επιτρέπει, έστω με τις μικρές μας δυνάμεις -τις πολύτιμες δυνάμεις όσων συνέβαλαν σε αυτή την έκδοση-, να κρατάμε ανοιχτή την ψαλίδα ανάμεσα στην αφόρητη κοινοτοπία των ημερών και στων ημερών την τεχνητή επινόηση· μέχρι η ψαλίδα να κλείσει και να μας κόψει τη γλώσσα για τα καλά.

Μέχρι τότε, καλή ανάγνωση!

art will survive; artists will not

Τζενσίλα Ροκάι

Σε αυτόν τον κόσμο, όπου η τέχνη είναι χαραγμένη στην ψυχή μας, η ιδέα της αθανασίας με εκπλήσσει από την παιδική μου ηλικία. Θυμάμαι να θαυμάζω τα αρχαία αγάλματα στο μουσείο, νιώθοντας δέος για τους ανθρώπους που τα δημιούργησαν αιώνες πριν. Αναρωτιόμουν πώς κατάφεραν να αφήσουν ένα τόσο ισχυρό σημάδι στην ιστορία και πώς η τέχνη τους κατάφερε να ξεπεράσει τον χρόνο.

Η ερώτηση που γεννιέται είναι: πώς συνδέεται η τέχνη με την αθανασία;

Η επιδίωξη της αθανασίας μέσω της τέχνης είναι σαν φλόγα που σιγοκαίει τη σκέψη του ανθρώπινου εγκεφάλου. Η τέχνη, σε όλες τις μορφές της, λειτουργεί ως μια μορφή μνήμης. Είναι αθάνατη γιατί διατυπώνει συναισθήματα και εκφράζει τον εσωτερικό κόσμο του καλλιτέχνη. Μέσα από τα έργα τους, οι καλλιτέχνες αποτυπώνουν τις ιδέες, τις εμπειρίες και τις αξίες τους, δημιουργώντας έναν διάλογο με το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον.

Όταν θαυμάζουμε ένα αρχαίο άγαλμα, ακούμε μια συμφωνία του Μπετόβεν ή διαβάζουμε ένα ποίημα του Καβάφη, ερχόμαστε σε επαφή με τις σκέψεις και τα συναισθήματα ανθρώπων που έζησαν πριν από εμάς, αλλά των οποίων η φωνή παραμένει ζωντανή μέσα από την τέχνη τους.

Ένα από τα πιο συναρπαστικά χαρακτηριστικά της τέχνης είναι η ικανότητά της να υπερβαίνει τον χρόνο. Ένα έργο τέχνης μπορεί να έχει δημιουργηθεί εκατοντάδες ή και χιλιάδες χρόνια πριν, αλλά να συνεχίζει να μας συγκινεί, να μας εμπνέει και να μας συναρπάζει μέχρι και σήμερα. Η τέχνη αγγίζει κάτι βαθύτερο μέσα μας, κάτι που δεν υπακούει στους περιορισμούς του χρόνου και του χώρου. Μέσα από τα έργα τους, οι καλλιτέχνες καταφέρνουν να επικοινωνήσουν με τις επόμενες γενιές.

Με λίγα λόγια, η τέχνη ζει όταν καταφέρνει να συνομιλεί με το παρόν ή και το μέλλον. Καθώς ο χρόνος περνά, η ίδια η τέχνη του καλλιτέχνη γίνεται το μέσο μέσα από το οποίο η ύπαρξή του συνεχίζει να υπάρχει, ακόμη και όταν εκείνος έχει φύγει. Αν και ο καλλιτέχνης είναι θνητός, το έργο του παραμένει ζωντανό — μια αθάνατη έκφραση της δημιουργικότητάς του, που ξεπερνά κάθε όριο, και κυρίως αυτό του χρόνου. Κάθε έργο γίνεται η φωνή του καλλιτέχνη μέσα στην αιωνιότητα, σαν μια διαρκής παρουσία που αγγίζει τις σκέψεις και τα συναισθήματα των ανθρώπων, καθιστώντας τον αθάνατο μέσα από την τέχνη του.

Η τέχνη δεν είναι απλώς μια αντανάκλαση της ζωής· συνομιλεί βαθιά με την ίδια την ύπαρξη, εξερευνώντας τις θεμελιώδεις ερωτήσεις της ανθρωπότητας:

Ποιοι είμαστε; Τι σημαίνει να ζούμε; Πότε θα πεθάνουμε;

Ο καλλιτέχνης, μέσα από τη δημιουργία του, προσπαθεί να δώσει φωνή σε αυτά τα καθημερινά ανθρώπινα ερωτήματα — να αποτυπώσει την ανθρώπινη εμπειρία σε μια μορφή που μπορεί να συγκινήσει ακόμα και αιώνες μετά τη δική του εποχή.

Έτσι, η τέχνη γίνεται μια γέφυρα που ενώνει διαφορετικές γενιές και πολιτισμούς, κρατώντας ζωντανό το πνεύμα του δημιουργού της. Καθώς οι άνθρωποι συνεχίζουν να βλέπουν, να ακούν, να διαβάζουν και να αισθάνονται, η τέχνη και, κατά κάποιον τρόπο, ο καλλιτέχνης παραμένουν αθάνατοι. Αγγίζουν την αθανασία, συνεχίζοντας να συνομιλούν με την ίδια την ουσία της ύπαρξης — ακόμη και με το πέρασμα του χρόνου.

Γι' αυτό η τέχνη υπήρχε και θα υπάρχει, όσο υπάρχει ο άνθρωπος.

Οδηγούμε με ασφάλεια!

Σε όλο τον κόσμο, ο Κώδικας Οδικής Κυκλοφορίας έχει δημιουργηθεί για την ασφάλεια των πολιτών. Όμως, πιστεύετε πραγματικά πως τηρείται; Ο αριθμός των ατυχημάτων τόσο στη χώρα μας όσο και στο νησί μας έχει αυξηθεί ραγδαία. Τα αίτια είναι πολλά και, δυστυχώς, οι επιπτώσεις ακόμη περισσότερες.

Αρχικά, το πιο σημαντικό, που οι περισσότεροι παραλείπουν προβάλλοντας τη δικαιολογία της σύντομης απόστασης: η ζώνη ασφαλείας και το κράνος. Αυτά τα δύο αποτελούν μια απαραίτητη διαδικασία προτού ανάψει η μηχανή. Επίσης, η χρήση κινητών τηλεφώνων, το τσιγάρο και η κατανάλωση φαγητού είναι απαραίτητο να αποφεύγονται αυστηρά, αφού ο οδηγός αποσπάται, χάνοντας τη συγκέντρωσή του.

Επιπλέον, η παραβίαση του stop, των φωτεινών σηματοδοτών και η υπερβολική ταχύτητα μπορούν να αποβούν μοιραίες — και ακόμη χειρότερα σε αντίξοες καιρικές συνθήκες, όταν οι δρόμοι γλιστρούν. Δυστυχώς, πρωταγωνιστές σε τέτοιου είδους παραβάσεις είναι συχνά οι έφηβοι, οι οποίοι, θέλοντας να εντυπωσιάσουν και να κάνουν το... κέφι τους, «παίζουν» με τις ζωές τους. Μέχρι να συμβεί το κακό και να συνειδητοποιήσουν την αξία της ζωής.

Οδηγούμε υπεύθυνα, λοιπόν, γιατί η ζωή όλων μας είναι πολύτιμη. Κρατήστε τους δικούς σας ανθρώπους χαρούμενους τηρώντας τους κανόνες του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας! Οδηγούμε με ωριμότητα · κανείς δεν περισσεύει...

της Κυριακής Καλογήρου

**DRIVE
SAFELY!**

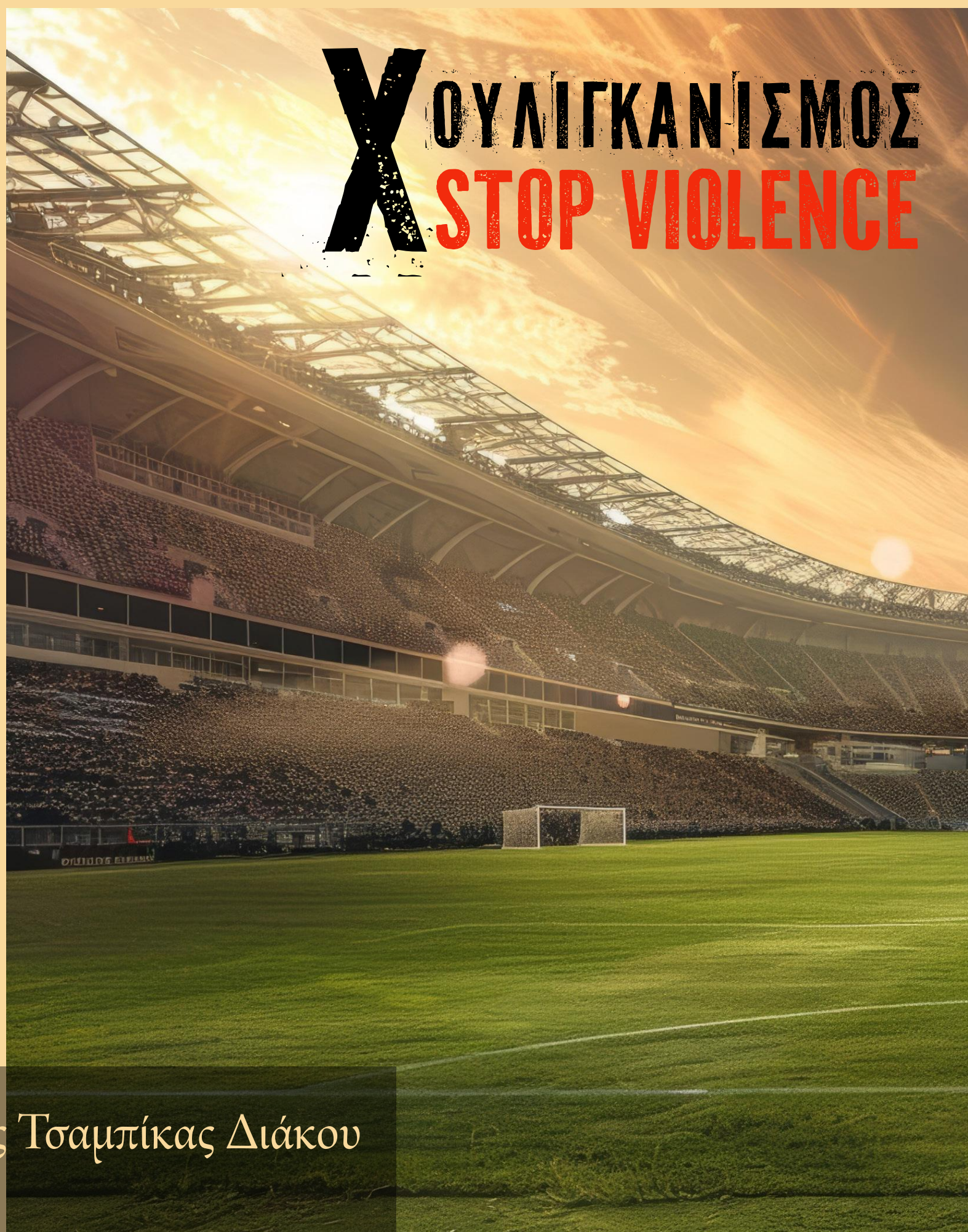
Η βία είναι ένα φαινόμενο δυστυχώς διαχρονικό που εκδηλωνόταν από τις πρωτόγονες κοινωνίες και το οποίο στις μέρες μας παρατηρείται σε ιδιαίτερη έξαρση. Με αφορμή την Πανελλήνια Ημέρα Φιλάθλου (1η Φεβρουαρίου), αποφάσισα να συντάξω το παρόν άρθρο για να αναφερθώ σε μία από τις μορφές βίας, την οπαδική.

Οι βασικότερες αιτίες που προκαλούν τη βία στα γήπεδα εντοπίζονται στα ποικίλα κοινωνικά προβλήματα και ιδιαίτερα σε όσα συνδέονται με τον καταναλωτισμό. Συγκεκριμένα, ο χαρακτήρας της σύγχρονης κοινωνίας προσηλώνει τους ανθρώπους στον υλικό ευδαιμονισμό και στην αύξηση των επιθυμιών τους. Αν αυτό συνδυαστεί με την κακή οικονομική κατάσταση πολλών συνανθρώπων μας (αποτέλεσμα της εκτεταμένης ανεργίας και των χαμηλών εισοδημάτων), οδηγεί στην απογοήτευση τους και στη δημιουργία συναισθημάτων ματαίωσης. Η ανάγκη αυτών των ανθρώπων να ξεσπάσουν βρίσκει πολλές φορές καταφύγιο στους κύκλους των χούλιγκαν και πρόσφορο έδαφος στα γήπεδα. Ο παραπάνω παράγοντας γίνεται ακόμη πιο επιδραστικός αν

συνδυαστεί με ελλιπή διαπαιδαγώγηση τόσο από την οικογένεια όσο και από το σχολείο. Οι νέοι που μεγαλώνουν σε νοσηρά οικογενειακά περιβάλλοντα ή σε απόσταση από το σχολείο δεν αποκτούν κατάλληλη παιδεία, δεν κοινωνικοποιούνται σωστά, δεν έχουν ηθικές αξίες και μέτρο στη ζωή τους, με αποτέλεσμα να φανατίζονται και πολύ εύκολα να φέρονται επιθετικά στα γήπεδα.

Αναμφίβολα, οι παράγοντες αυτοί αποτελούν μερικές μόνο όψεις του προβλήματος. Η επίδρασή τους ωστόσο έχει τόσο σημαντικές συνέπειες όσο ο εξευτελισμός της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και η απειλή της ίδιας της ζωής. Το παγκόσμιο φαινόμενο της οπαδικής βίας, που μαστίζει όλες τις κοινωνίες και διατρέχει πολλές ιστορικές περιόδους, πρέπει επιτέλους να περιοριστεί. Υπεύθυνοι είμαστε όλοι μας, πολιτεία, κυβερνήσεις, αλλά και εμείς οι ίδιοι.

Είναι στο χέρι μας λοιπόν ο χουλιγκανισμός να αποτελέσει πια παρελθόν!

Εκπαιδευτική εκδρομή στην Αθήνα

Σ

τις 19–22 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε μια εκπαιδευτική εκδρομή στην Αθήνα. Στην εκδρομή συμμετείχε μια ομάδα μαθητών από την Α' Λυκείου μαζί με δύο καθηγητές. Κύριος σκοπός της εκδρομής ήταν η συμμετοχή μας στο «4ο Μαθητικό Συνέδριο για τα Δικαιώματα του Παιδιού», που έγινε στο Σεράφειο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων.

Στο συνέδριο αυτό πήραμε μέρος με τρεις διαφορετικές παρουσιάσεις, που αφορούσαν θέματα όπως η τεχνητή νοημοσύνη και ο σχολικός αναλφαβητισμός, αλλά και η εμπειρία προσφύγων μέσα από το project «Human Library: Άνθρωποι σε Ράφια». Συνεργαστήκαμε, ανταλλάξαμε ιδέες και δουλέψαμε όλοι μαζί για να τις ετοιμάσουμε. Την ημέρα του συνεδρίου, τέσσερις συμμαθητές μας εκπροσώπησαν το σχολείο. Ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα εμπειρία και μάθαμε πολλά. Το πιο σημαντικό όμως ήταν ότι ασχοληθήκαμε με θέματα που μας αφορούν και γνωρίσαμε μαθητές από άλλα σχολεία με τους οποίους ανταλλάξαμε απόψεις.

Εκτός από το συνέδριο, επισκεφθήκαμε και άλλα εκπαιδευτικά μέρη. Πήγαμε στην Εθνική Πινακοθήκη, στο Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, στο Μουσείο της Ακρόπολης και στο Ωδείο Ηρώδου του Αττικού. Επίσης, παρακολουθήσαμε και θεατρική παράσταση στο «Σύγχρονο Θέατρο». Περάσαμε όμορφα, γνωρίσαμε καλύτερα την πόλη και είχαμε την ευκαιρία να τη ζήσουμε και έξω από το πρόγραμμα.

Ήταν μια εμπειρία που θα μας μείνει αξέχαστη, γιατί δεν μάθαμε μόνο πράγματα, αλλά ήρθαμε και πιο κοντά ως ομάδα – τόσο μεταξύ μας, όσο και με τους καθηγητές που οργάνωσαν και υποστήριξαν την εκδρομή μας, Ιωάννα Πουλιοπούλου και Χάρη Ευστρατίου. Ελπίζουμε στο μέλλον να έχουμε ξανά την ευκαιρία να συμμετάσχουμε σε κάτι παρόμοιο.

Μια μέρα, μετά το τέλος ενός μαθήματος, ο Farid περιπλανιόταν στο διάδρομο του σχολείου, όταν το μάτι του έπεσε σε μια **αφίσα...**

Ήταν χρωματιστή, κι έγραφε με μεγάλα γράμματα στα αγγλικά:

"Βιβλιοθήκη Ανθρώπων:
Δανείσου έναν συμμαθητή,
άκουσε την ιστορία του σε 30
λεπτά."

«**Βιβλιοθήκη Ανθρώπων;**»,
αναρωτήθηκε φωναχτά. «Τι
είναι πάλι αυτό;»

**Πώς, άραγε, μπορούσε
κάποιος να τον "δανειστεί";**

Χρειάστηκε να διαβάσει τις πληροφορίες παρακάτω για να καταλάβει: το κάθε παιδί θα μπορούσε να "δανειστεί" έναν ξένο συμμαθητή του και να μάθει την ιστορία του. Να τον ακούσει για τριάντα λεπτά, χωρίς να τον κρίνει, χωρίς να τον αγνοεί. Να η ευκαιρία που έψαχνε! **Καιρός να αισθανθεί ότι υπάρχει.**

αποσπάσματα από την παρουσίασή μας
"Human Library: Άνθρωποι σε Ράφια"

«Πίστευα ότι όλα θα ήταν καλύτερα εδώ»

Έκανα λάθος μάλλον. Οι άνθρωποι είναι σκληροί. Δεν νοιάζονται, εάν δεν έχουν συμφέρον. Σ' ευχαριστώ πολύ που ήρθες. **Σ' ευχαριστώ...**

Η Αγγελική, ένωσε μια βαθιά επιθυμία να ζητήσει «**συγγνώμη**». Για όλα αυτά που οι συμμαθητές της -και η ίδια μέχρι τώρα- μπορούσαν να καταλάβουν και δεν ρώτησαν. Για όλα αυτά που μπορούσαν να κάνουν και δεν ξεβολεύτηκαν. Κυρίως για όλα αυτά που περνούσε ο Farid και εκείνοι επιδεικτικά αδιαφόρησαν.

Ίσως, τελικά, η ζωή του Farid στην Ελλάδα να είναι καλύτερη από ό,τι φανταζόταν. Έφτανε **μισή ώρα** μόνο για να ζήσει **ένα μικρό θαύμα**. Το θαύμα που συμβαίνει όταν ο άνθρωπος συναντά τον άνθρωπο πέρα από χρώματα και εθνικότητες.

«Μακάρι να έχουν την ευκαιρία κι άλλοι σαν εμένα να μιλήσουν για ό,τι τους φωτίζει τον κόσμο, για ό,τι τους καίει την ψυχή!»

«Ευχαριστώ για τον πολυτίμο χρόνο σου!»

Η ώρα τους είχε περάσει. Χαμογέλασαν αμήχανα, έδωσαν τα χέρια και αποχώρησαν. Ήδη, οι επόμενοι τυχεροί περίμεναν έξω απ'τη Βιβλιοθήκη.

των
Μαρίνας Λόχχου
Κυράς-Ειρήνης Μαριάκη

THE BREAKFAST CLUB

Ο Σταύρος Ηλιάδης και ο Σταμάτης Ποντίκας συζητούν

εκτός ύλης

επιμέλεια
γιάννης τέλιος

Η μικρή βιβλιοθήκη του ΓΕΛ Αφάντου στη Ρόδο φιλοξένησε, ένα πρωινό του Μαΐου –λίγο πριν από την έναρξη των Πανελλαδικών εξετάσεων– μια διαφορετική συνομιλία. Δεν ήταν άλλη μία τυπική συζήτηση μαθητών και καθηγητών. Ήταν η αποτύπωση μιας ειλικρινούς και ώριμης ματιάς στην εκπαιδευτική εμπειρία και στις απαιτήσεις του σύγχρονου κόσμου. Οι φιλόλογοι, Μαρία Πετράκη και Γιάννης Τέλιος, βρεθήκαμε εκεί για να συζητήσουμε με δύο μαθητές της Γ' Λυκείου, τον Σταύρο και τον Σταμάτη – και οι δύο με εξαιρετικές επιδόσεις, έχουν ήδη διανύσει δρόμους που ξεπερνούν τα όρια της σχολικής ζωής. Αφορμή για την κουβέντα μας; Η σημαντική τους διάκριση. Ο Σταύρος Ηλιάδης, πρώτος στον Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό Οικονομικών, ετοιμάζεται πλέον να εκπροσωπήσει την Ελλάδα στη Διεθνή Ολυμπιάδα Οικονομικών. Δίπλα του, ο Σταμάτης Ποντίκας, πέμπτος πανελλαδικά, με το δικό του ξεχωριστό αποτύπωμα, έχει κάθε λόγο να αισθάνεται περήφανος.

Στην πορεία της συζήτησης, άρχισαν να αποκαλύπτονται και οι ξεχωριστές προσωπικότητές τους. Ο Σταύρος, με ηρεμία που πηγάζει από βαθιά, εκεί όπου η σοβαρότητα ριζώνει από νωρίς, στάθηκε μπροστά μας μετρημένος. Ο Σταμάτης, όσο κι αν κατέβαζε το τζόκεϋ στα μάτια, δεν μπορούσε να κρύψει το σπινθηροβόλο βλέμμα και την ορμή της νεότητας. Παρών και ο καθηγητής τους στα Οικονομικά, ο συνάδελφος Γιάννης Λουκάς, διακριτικός αλλά ουσιαστικός συνομιλητής.

Ο δρόμος προς τον διαγωνισμό

Παρά τη σοβαρή ατμόσφαιρα, η συζήτηση δεν έχασε τη ζωντάνια της ούτε το χιούμορ της: οι μαθητές μίλησαν για τον διαγωνισμό, τη σχολική ζωή, τις φιλοδοξίες τους και τα στερεότυπα που καλούνται να ανατρέψουν. «Η συνέντευξη είναι πιο αγχωτική από τις εξετάσεις!», λένε γελώντας. «Στον διαγωνισμό πήγαμε τελείως χαλαροί. Το είδαμε σαν ταξίδι, όχι σαν κάτι βαρύ ή σοβαρό. Δεν πιστεύαμε καν ότι θα προχωρήσουμε». Αυτός ο αυθορμητισμός, όπως αποδείχτηκε, ήταν και το κλειδί. Ο Γιάννης Λουκάς δεν τους πίεσε. «Ανακοίνωσα απλώς στους μαθητές μας ότι υπάρχει ο διαγωνισμός. Αν ήθελαν, καλώς. Αν όχι, δεν πειράζει. Ήθελα να συμμετάσχουν χωρίς άγχος», θυμάται. Η διαδρομή τους είχε τρεις σταθμούς: δύο διαδικτυακούς γύρους και έναν τελικό στην Αθήνα. «Στο Γρυπάρειο Μέγαρο του ΕΚΠΑ όλοι είχαν κομπιουτεράκια. Εμείς τίποτα», θυμάται ο Σταύρος γελώντας. «Υπολογίζαμε επιτόκια με το μυαλό...». Ο διαγωνισμός, όπως εξηγεί ο Γιάννης Λουκάς, δεν είναι απλός: «Είναι ο μοναδικός που οδηγεί στη Διεθνή Ολυμπιάδα Οικονομικών. Οι άλλοι, επίσης αξιόλογοι, είναι πιο τοπικοί ή έχουν χρηματικό έπαθλο. Εδώ, το κίνητρο είναι η πρόκληση και η προοπτική».

Αξιοσημείωτο είναι ότι κανένα σχολείο της Ρόδου δεν είχε λάβει μέρος μέχρι τώρα. «Αυτό από μόνο του είναι σημαντικό», τόνισε ο καθηγητής. «Χρειάζεται κάποιος να σε σπρώξει λίγο», παραδέχτηκαν οι μαθητές. Ο στόχος του Γιάννη Λουκά ήταν ξεκάθαρος: να αλλάξει την αντίληψη πως στην Κατεύθυνση Οικονομίας και Πληροφορικής "παρκάρονται" οι λιγότερο ικανοί. «Πρέπει να φύγει αυτή η ταμπέλα». Οι μαθητές συμφώνησαν. «Το ακούμε συχνά. Πως πάμε εκεί επειδή είναι εύκολα». Ο Λουκάς ήταν κατηγορηματικός: «Μόνο αν αναβαθμίσεις το μάθημα αλλάζει η αντίληψη».

Η εμπειρία του διαγωνισμού και η ουσία της Οικονομικής σκέψης

Ο διαγωνισμός δεν ήταν απλώς επανάληψη ύλης. Οι ερωτήσεις απαιτούσαν οικονομική σκέψη: ανάλυση, πρόβλεψη, ερμηνεία. «Δεν φτάνει να βρεις τη λύση – πρέπει να εξηγήσεις το γιατί», λένε οι μαθητές. Όλα περνούσαν μέσα από την οπτική της οικονομίας, όχι αποστήθιση τύπων. Ο Γιάννης Λουκάς το συνοψίζει: «Να σκεφτείς πραγματικά οικονομικά».

Η εμπειρία αυτή διέφερε αισθητά από το σχολείο. «Εκεί μένουμε στα βασικά», λέει ο Σταμάτης. «Εδώ, έπρεπε να δείξουμε πώς σκεφτόμαστε». Η ύλη ξεπερνούσε τα σχολικά όρια και ακουμπούσε πανεπιστημιακές έννοιες. «Μας ζητήθηκε να αναλύσουμε, π.χ., πώς η κουλτούρα και οι θεσμοί επηρεάζουν τις εξαγωγές», θυμάται ο Σταύρος.

Η προετοιμασία ήταν δική τους υπόθεση. «Δουλέψαμε κυρίως μόνοι», λένε. Μελέτησαν παλιά θέματα, χρησιμοποίησαν και το ChatGPT για ερωτήσεις. «Δεν ήταν τέλειο, αλλά βοήθησε». Στον τελικό, ο καθηγητής τους άφησε να δουλέψουν χωρίς καθοδήγηση. «Ήταν πρόκληση», παραδέχονται. «Αλλά ακριβώς εκεί μάθαμε το πιο ουσιαστικό: να σταθούμε μόνοι μας».

Η μεγάλη πρόκληση της Ολυμπιάδας

Η συζήτηση φτάνει, σχεδόν αβίαστα, στην καρδιά της πρόκλησης: την τελική φάση της Ολυμπιάδας, η οποία διεξάγεται τον Ιούλιο στο Μπακού του Αζερμπαϊτζάν. Πώς ακριβώς δοκιμάζονται εκεί οι καλύτεροι; «Υπάρχει μια κύρια δοκιμασία, το business case», εξηγεί ο Σταύρος. «Μας δίνεται ένα σύνθετο πρόβλημα, από την πραγματική οικονομία. Εμείς, σε ομάδες των τεσσάρων, έχουμε 24 ώρες στη διάθεσή μας για να το αναλύσουμε και να προτείνουμε λύσεις». Το βλέμμα του φωτίζεται όταν συμπληρώνει: «Είναι πολύ απαιτητικό».

Πώς, όμως, κρίνεται κανείς σε μια τέτοια δοκιμασία; «Δεν αξιολογούν μόνο τη λύση», διευκρινίζει. «Παίζει τεράστιο ρόλο το πώς την τεκμηριώνεις, αν κατανοείς το πρόβλημα, αν ακολουθείς σωστή λογική. Επίσης, η παρουσίαση και η συνεργασία με την ομάδα είναι εξίσου σημαντικές». «Άρα δεν αρκεί να είστε απλώς καλοί οικονομολόγοι;», ρωτήσαμε. «Καθόλου», απαντά. «Πρέπει να έχεις αναλυτική σκέψη, να συνεργάζεσαι και να παρουσιάζεις πειστικά τις ιδέες σου. Είναι μια ολοκληρωμένη διαδικασία». Στη σύγκριση με τις Πανελλήνιες, οι διαφορές κραυγαλέες. «Εκεί είναι αποστήθιση. Εδώ είναι κρίση».

Η εμπειρία πέρα από τα μετάλλια

Τι μένει μετά τον διαγωνισμό; «Σίγουρα αλλάξαμε», λέει ο Σταύρος. «Βλέπουμε αλλιώς την οικονομία, τις αποφάσεις». Ο Σταμάτης συμφωνεί: «Αυτά τα εφόδια μένουν». Ωστόσο, η κοινωνική αναγνώριση είναι περιορισμένη. «Οι περισσότεροι βλέπουν μόνο τα μετάλλια», λένε. «Εμείς ξέρουμε πως η ουσία βρίσκεται στη διαδικασία». Ο Λουκάς το συνοψίζει: «Ο στόχος δεν είναι η νίκη, αλλά η καλλιέργεια κριτικής σκέψης και ανοιχτών οριζόντων – αυτή είναι η αληθινή κατάκτηση».

Η συζήτηση γυρνά στο σχολείο. Βοήθησε το μάθημα των Οικονομικών; «Όχι ιδιαίτερα», παραδέχονται. «Καλύπτει τα βασικά, όχι το βάθος. Ωστόσο, εμείς ανοίξαμε συζητήσεις για τη μικροοικονομία, τη μακροοικονομία, τα οικονομικά συστήματα. Τι είναι καπιταλισμός, σοσιαλισμός, τι σημαίνει παγκοσμιοποίηση. Όλα αυτά τα συζητήσαμε.»

«Αυτό νομίζω» συμπληρώνει ο Λουκάς, «βοήθησε πραγματικά τα παιδιά να ανοίξουν το μυαλό τους. Παρ' όλα αυτά, το μάθημα παραμένει περιθωριοποιημένο. «Δεν υπάρχει καν προπαρασκευαστικό μάθημα στη Β' Λυκείου για μια βασική κατεύθυνση, όπως της Οικονομίας και Πληροφορικής. Οι διαγωνισμοί είναι ευκαιρία να δείξουμε την αξία της».

Τελικά, έχει θέση η οικονομική σκέψη στη ζωή κάθε πολίτη; Οι μαθητές είναι σαφείς: «Οι βασικές οικονομικές γνώσεις πρέπει να διδάσκονται σε όλους. Όλα σχετίζονται με την οικονομική σκέψη». Ο Σταύρος προσθέτει: «Είμαστε οικονομικά αναλφάβητοι ως κοινωνία. Αν υπήρχαν βασικές γνώσεις για όλους, θα παίρναμε καλύτερες αποφάσεις. Και τότε, θα είχαμε πραγματική ανάπτυξη».

Όταν η πολιτεία λείπει, αλλά η προσπάθεια μένει

Όσο σπουδαίο κι αν είναι να εκπροσωπείς τη χώρα σου σε έναν διεθνή διαγωνισμό, άλλο τόσο δύσκολο αποδεικνύεται να εξασφαλίσεις την αναγκαία υποστήριξη. Η ερώτηση ήταν απλή: «Τα έξοδα για την Αθήνα πώς τα καλύψατε;». Η απάντηση ήρθε χωρίς περιστροφές. «Προσωπικά. Δεν υπήρξε καμία στήριξη. Τα πληρώσαμε από την τσέπη μας», εξήγησε ο Σταύρος. Η συζήτηση στράφηκε τώρα στα έξοδα της αποστολής για το Μπακού. Υπάρχει στήριξη από την πολιτεία; Ο ίδιος ήταν σαφής. «Ουσιαστικά, καμία. Το μόνο που εξασφαλίζεται είναι η αιγίδα του Υπουργείου Παιδείας, που πρακτικά σημαίνει προστασία σε περίπτωση προβλήματος στο εξωτερικό. Από εκεί και πέρα... τίποτα. Ούτε οικονομική βοήθεια. Η πολιτεία θέλει να δρέψει την πιθανή επιτυχία, χωρίς όμως να αναλαμβάνει το κόστος ή το ρίσκο».

Η πικρία δεν έκρυβε μόνο την απουσία υποστήριξης, αλλά και την έλλειψη αναγνώρισης. «Θα έπρεπε να υπάρχει μοριοδότηση», επέμεινε ο Σταύρος. «Δεν ζητάμε προνόμια, αλλά έχουμε θυσιάσει πολλά. Χρόνο από τις Πανελλήνιες, ξεκούραση... Κι όμως, ούτε ένα μόριο. Είναι άδικο». Η προετοιμασία, άλλωστε, δεν είναι απλή υπόθεση. Ο Σταύρος περιγράφει: «Τα μαθήματα προετοιμασίας για τη Διεθνή Ολυμπιάδα, με καθηγητές του Καποδιστριακού και του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, είναι εξαντλητικά. Τρίωρα κάθε φορά, με ύλη που, όπως μας έχουν πει, θα κάλυπτε κανονικά ένα εξάμηνο».

Φιλοδοξία με βλέμμα στο αύριο

Καθώς η συζήτηση φτάνει στο τέλος της, οι μαθητές μοιράζονται τις προσωπικές τους φιλοδοξίες – όχι ως στιγμιαία έμπνευση, αλλά ως ώριμη επιλογή. Ο Σταμάτης δηλώνει χωρίς δισταγμό: «Στόχος μου είναι η Χρηματοοικονομική στην ΑΣΟΕΕ. Ίσως αργότερα και ένα μεταπτυχιακό στο εξωτερικό. Δεν είναι μόνο το ταλέντο που με παρακινεί – το επιλέγω συνειδητά. Μου αρέσει». Ο Σταύρος, από την πλευρά του, βλέπει τα οικονομικά ως εργαλείο για να κατανοήσεις τον κόσμο: «Τα οικονομικά δεν προσφέρουν άμεσο κέρδος. Αλλά σου ανοίγουν τον νου. Με τον διαγωνισμό κατάλαβα περισσότερα. Έχω ήδη ένα προβάδισμα. Αυτό δεν ανταλλάσσεται». Και οι δύο συμφωνούν: το «έξτρα» της προσπάθειας είναι αυτό που σε ξεχωρίζει.

Όταν ζητήθηκε ένα μήνυμα προς τους νεότερους, ο Σταύρος απάντησε χωρίς δισταγμό: «Αν θες να ασχοληθείς με κάτι, κάνε το σε βάθος. Ξέφυγε από τα όρια του σχολείου. Παρακολούθησε την επικαιρότητα, δες τι γίνεται στον κόσμο, παρατήρησε τις προηγμένες χώρες. Όλα αυτά σου δίνουν εικόνα για το μέλλον». Και κατέληξε με απλότητα: «Με λίγα λόγια, να έχεις πάντα τα μάτια σου ανοιχτά». Κανείς μας δεν διαφωνεί.

Ευχαριστήσαμε θερμά τους παρευρισκόμενους, διπλά περήφανοι για την επιτυχία των μαθητών μας και την οξυδέρκεια των νέων μας ανθρώπων.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΜΟ

Στο πλαίσιο πολιτιστικού προγράμματος με θέμα «Πάτμος, το Νησί της Αποκάλυψης», το Γενικό Λύκειο Αφάντου, πραγματοποίησε εκπαιδευτική εκδρομή στην Πάτμο από τις 9 έως τις 11 Μαρτίου 2025. Η δράση αυτή εντάσσεται στις πρωτοβουλίες του σχολείου μας που στοχεύουν στην επαφή μας με την πολιτιστική και θρησκευτική κληρονομιά της χώρας μας, προσεγγίζοντας βιωματικά την Αποκάλυψη του Ιωάννη αλλά και αναδεικνύοντας τη θεολογική σημασία των ιερών τόπων του νησιού.

Εκεί είχαμε την ευκαιρία να δούμε από κοντά μερικά από τα 365 μοναστήρια και εκκλησίες του νησιού. Αρχικά, επισκεφτήκαμε τον Ευαγγελισμό, που είναι γυναικεία μονή στη νοτιοδυτική πλευρά του νησιού, η οποία χτίστηκε το 1613. Οι καλόγριες μάς ξενάγησαν στους ιερούς χώρους της μονής. Μας μίλησαν για την ιστορία του ναού και είχαμε την ευκαιρία να προσκυνήσουμε τα λείψανα του Αγίου Αμφιλοχίου. Το επόμενο απόγευμα επισκεφτήκαμε ξανά την Ιερά Μονή του Ευαγγελισμού, όπου παρακολουθήσαμε την ακολουθία του Απόδειπνου και, στη συνέχεια, μας δόθηκε η ευκαιρία να συζητήσουμε με τον Πατέρα και τις καλόγριες της εκκλησίας. Ιδιαίτερη εντύπωση μάς έκανε η ακολουθία, καθώς η εμπειρία αυτή ήταν πρωτόγνωρη για εμάς, αφού τελέστηκε από τις μοναχές μέσα σε απόλυτη κατάνυξη.

Στη συνέχεια είχαμε την ευκαιρία να δούμε από κοντά έναν από τους σημαντικότερους ιερούς τόπους της Χριστιανοσύνης, το Σπήλαιο της Αποκαλύψεως. Θεωρείται ότι το σπήλαιο αυτό είναι το σημείο όπου ο Απόστολος Ιωάννης είχε τα οράματα που κατέγραψε στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Στο ιερό βήμα του σπηλαίου της Αποκάλυψης σώζονται τμήματα τοιχογραφικού διακόσμου. Το σπήλαιο σήμερα περιβάλλεται από κελιά και παρεκκλήσια, τα οποία αποτελούν μεγάλο μοναστηριακό συγκρότημα. Το εσωτερικό του σπηλαίου, όσο και η ιστορία του, κίνησαν το ενδιαφέρον μας, παρακινώντας μας να μάθουμε περισσότερα για τη θρησκεία μας.

Η τελευταία μας επίσκεψη πραγματοποιήθηκε στην Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής, η οποία είναι ένα από τα πιο ιδιαίτερα και σεβαστά προσκυνήματα της Πάτμου με βαθιά ιστορική και θρησκευτική σημασία. Η εικόνα της Παναγίας, η οποία είναι τοιχογραφία, κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας εξαφανίστηκε με θαυματουργό τρόπο και επανεμφανίστηκε μετά από τρεις μέρες. Το τρίτο μάτι που διακρίνεται στο μέτωπό της θεωρείται ότι συμβολίζει την παντογνωσία και την αδιάκοπη φροντίδα της για τον κόσμο.

Η εκδρομή αυτή μάς πρόσφερε αξέχαστες εμπειρίες και εικόνες που θα θυμόμαστε για όλη μας τη ζωή, καθώς επισκεφτήκαμε χώρους, εκκλησίες, τοπία και αξιοθέατα που δεν θα είχαμε την ευκαιρία να ξαναδούμε. Διοργανωτής της εκδρομής μας ήταν ο θεολόγος, πατήρ Γεώργιος Τσουρδιός, ο οποίος μας καθοδήγησε σε μια βιωματική προσέγγιση της Αποκάλυψης του Ιωάννη. Επισκεφτήκαμε, μεταξύ άλλων, το Σπήλαιο της Αποκάλυψης και τη Μονή του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου, βιώνοντας τη μοναδική πνευματικότητα του τόπου. Αρχηγός της εκδρομής ήταν ο διευθυντής του σχολείου μας, κ. Στέφανος Γιασιράνης, ενώ συνοδός καθηγήτριά μας ήταν η φιλόλογος κα Μαρία Πετράκη, η οποία υποστήριξε την παιδαγωγική διάσταση του προγράμματος.

των
Αναστασίας Αντωνίου
Ιωάννας Κρητικού
Ειρήνης Μαριάκη
Στεργίας Λαζαρίδου

Η απαγόρευση των social media σε ανήλικους

της Αντωνίας Αυγενικού

Το Νοέμβριο του 2024, το κοινοβούλιο της Αυστραλίας πέρασε επίσημα την πιο αυστηρή ρύθμιση διαδικτύου μέχρι σήμερα. Στόχος του νέου νόμου είναι να απαγορεύσει τη χρήση των κοινωνικών δικτύων από ανήλικους 16 ετών και κάτω. Παρόλο που ο πρωθυπουργός της Αυστραλίας, Anthony Albanese, συμφώνησε με το παραπάνω όριο ηλικίας, υπήρξαν προτάσεις που πρότειναν να κατέβει στα 15 ή ακόμα και στα 14 έτη. Ο ίδιος εξήγησε πως η απαγόρευση αυτή σκοπεύει να προστατεύσει τους εφήβους από τους κινδύνους των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και ότι η κυβέρνηση επιθυμεί τα παιδιά να έχουν παιδική ηλικία, ενώ οι γονείς χρειάζονται τη σιγουριά πως υποστηρίζονται.

Συγκεκριμένα, ο νόμος απαιτεί από όλες τις πλατφόρμες κοινωνικών δικτύων να εφαρμόσουν αξιόπιστα μέτρα για την επαλήθευση ηλικίας. Η ποινή για όσες εταιρείες και οργανισμούς δεν συμμορφωθούν μπορεί να φτάσει μέχρι και 50 εκατομμύρια δολάρια Αυστραλίας.

Οι κύριοι λόγοι της απαγόρευσης

περιλαμβάνουν την παγκόσμια ανησυχία για την αρνητική επίδραση των κοινωνικών μέσων στα νεαρά μυαλά των παιδιών. Πολλοί θεωρούν τον νέο νόμο ένα σημαντικό πρώτο βήμα στην αντιμετώπιση του αυξανόμενου εθισμού των νέων.

Πολλά παιδιά έχουν αναπτύξει επικοινωνιακά προβλήματα και έχουν απομονωθεί από την κοινωνική ζωή, γεγονός που επηρεάζει αρνητικά τη συμπεριφορά και την καθημερινότητά τους. Όπως υποστήριζε και ο φιλόσοφος Αριστοτέλης, ο άνθρωπος είναι από τη φύση του κοινωνικό ον, και η "αυτοεξορία" από την κοινωνία οδηγεί συχνά σε ψυχικές διαταραχές και άλλα προβλήματα.

Η εξέλιξη αυτή προκάλεσε έντονες αντιδράσεις από τις εταιρείες κοινωνικών μέσων, με πιο χαρακτηριστική εκείνη του δισεκατομμυριούχου Έλον Μασκ. Ο ιδιοκτήτης του «X» (πρώην Twitter) κατηγορήσε την κυβέρνηση της Αυστραλίας πως επιχειρεί να ελέγξει την πρόσβαση στο διαδίκτυο για όλους τους Αυστραλούς.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκαν και ορισμένοι οργανισμοί ανθρωπίνων δικαιωμάτων και δικαιωμάτων του παιδιού, οι οποίοι επιχείρησαν να μπλοκάρουν το νομοσχέδιο.

Ωστόσο, ο νόμος πέρασε με ευρεία πλειοψηφία (102 υπέρ και 13 κατά) και με την υποστήριξη περίπου του 77% του αυστραλιανού πληθυσμού. Η είδηση αυτή προκάλεσε αναστάτωση στην παγκόσμια κοινότητα, με πολλούς να εκφράζουν διαφορετικές απόψεις. Ορισμένοι ψηφιακοί ερευνητές εκτιμούν ότι η απαγόρευση είναι δύσκολο να εφαρμοστεί στην πράξη, καθώς υπάρχουν εργαλεία όπως τα VPN που επιτρέπουν στους χρήστες να αποκρύπτουν την τοποθεσία τους. Από την άλλη πλευρά, όσοι επισημαίνουν τον κίνδυνο των κοινωνικών μέσων για την ψυχική υγεία και τη συγκέντρωση των παιδιών θεωρούν την απαγόρευση αυτή μια σημαντική νίκη για την προστασία της νέας γενιάς.

Πολλές χώρες εξετάζουν σοβαρά να ακολουθήσουν το παράδειγμα της Αυστραλίας. Ο Καναδάς, για παράδειγμα, έχει ήδη αρχίσει να εφαρμόζει περιορισμούς, όπως η απαγόρευση των κινητών τηλεφώνων στους σχολικούς

χώρους από τις αρχές του 2024. Αντίθετα, στην Ελλάδα δεν φαίνεται να υιοθετείται παρόμοια στρατηγική, καθώς ο Πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης εκτίμησε ότι μια καθολική απαγόρευση των social media στους νέους δύσκολα θα ήταν αποτελεσματική. Παρ' όλα αυτά, υπογράμμισε ότι η προστασία των παιδιών από τους κινδύνους της τεχνολογίας είναι ευθύνη ολόκληρης της κοινωνίας και ότι οι εταιρείες οφείλουν να αναλάβουν τις ευθύνες τους, αντί να παραπλανούν.

Ο νόμος αναμένεται να τεθεί σε εφαρμογή στα τέλη του 2025. Τότε θα διαπιστωθεί αν οι έφηβοι θα στραφούν σε άλλους τρόπους επικοινωνίας (όπως οι τηλεφωνικές συνομιλίες, οι δια ζώσης συναντήσεις) και ψυχαγωγίας, όπως το διάβασμα, οι βόλτες, οι εξωτερικές δραστηριότητες και τα χόμπι. Πάνω απ' όλα, στόχος είναι να πάψουν να είναι εθισμένοι σε μία οθόνη για ώρες καθημερινά.

Πρόκειται για μια ιστορική απόφαση που, ανάλογα με τα αποτελέσματά της, μπορεί είτε να καταστήσει την Αυστραλία παράδειγμα προς μίμηση είτε προς αποφυγή. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε προς το παρόν είναι να περιμένουμε τις εξελίξεις.

[Υιοθετώ... δεν αγοράζω]

Ο σκύλος δεν είναι μόδα. Δεν είναι ένα ρούχο που σου άρεσε και το πήρες, γιατί όταν το βαρεθείς θα το πετάξεις στη ντουλάπα. Δεν είναι υποκατάστατο για κάτι άλλο, δεν τον παίρνεις γιατί το έκανε ο φίλος σου και ζήλεψες. Μιλάμε για μια ψυχή! Η απόφαση να πάρεις σκύλο ή οποιοδήποτε κατοικίδιο είναι απόφαση ζωής. Θα ζήσεις μαζί του, ισότιμα, θα είναι μέρος της καθημερινότητάς σου, θα δώσεις και θα πάρεις πολλά περισσότερα.

Με το να υιοθετήσεις, σώζεις μια ψυχή. Και μόνο αυτό που θα σου δίνει όταν μπαίνεις σπίτι είναι υπεραρκετό. Δεν υπάρχουν λόγια να περιγράψεις το πώς σε κάνει να νιώθεις όταν δεν είσαι καλά, το πώς σε κάνει να ξεχαστείς και να γελάσεις, το πώς ποτέ, μα ποτέ, δεν θα σε προδώσει. Αντίθετα, αυτό το κάνουν οι άνθρωποι στα ζώα.

Το 2024, με τα 2 εκατομμύρια αδέσποτα σκυλάκια στην Ελλάδα, δεν νοείται να υπάρχει ακόμα κόσμος που αγοράζει σκύλο για τη ράτσα, τη φινέτσα ή τη "λεζάντα". Δεν γίνεται να ξοδεύονται χιλιάδες ευρώ για αγορά σκύλου, όταν υπάρχουν τόσα αδέσποτα που περιμένουν να βρουν σπίτι. Όταν μπορείς να σώσεις μια ψυχή και να διαθέσεις αυτά τα χρήματα ή μέρος αυτών σε μια φιλοζωική οργάνωση που φροντίζει εκατοντάδες σκυλιά καθημερινά, βασιζόμενη στην αγάπη τους, στις δωρεές και στην προσωπική τους προσπάθεια.

των
Τσαμπίκας Μίχου
&
Αναστασίας
Μπαϊραμίδου

Έκθεση Φωτογραφίας ΓΕΛ Αφάντου

3 - 5 Μαΐου Κατάλυμα Γαλλίας

ART EXHIBITION

Έκθεση Φωτογραφίας της
Φωτογραφικής Ομάδας του ΓΕΛ Αφάντου.
Η έκθεση αποτελεί καρπό της δημιουργικής
δουλειάς των μαθητών του Ομίλου Φωτογραφίας
του σχολείου, μέσα από τη ματιά και την
ευαισθησία της νέας γενιάς. Οι συμμετέχοντες
αποτυπώνουν με τον φακό τους εικόνες του τοπίου,
της ανθρώπινης έκφρασης και της τέχνης,
αποδεικνύοντας πως η φωτογραφία μπορεί να
αποτελέσει ένα ισχυρό εργαλείο προσωπικής
έκφρασης και επικοινωνίας.

όπου το βλέμμα σταματά, γεννιέται το τοπίο

Υπεύθυνοι εκπαιδευτικοί: Μαρία Βουγιούκα, Μαρία Πετράκη, Χαράλαμπος Δρυμούσης // Καλλιτεχνική επιμέλεια: Μαρία Βουγιούκα

Ρύπανση – Μέτρα αντιμετώπισης

Η ρύπανση του περιβάλλοντος αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα ζητήματα που απασχολούν την ανθρωπότητα. Παράλληλα, είναι ένα σοβαρό, οξύ, υγειονομικό, κοινωνικό και διεθνές πρόβλημα. Ο άνθρωπος είναι η αιτία για αυτή την κατάσταση που επικρατεί στη γη και στην ατμόσφαιρα. Αυτή η κατάσταση κυρίως οφείλεται στις αυξημένες ανάγκες του ανθρώπινου γένους, που σχετίζονται με την κατανάλωση και τη συσσώρευση άχρηστων ουσιών.

Η καθημερινή ανάπτυξη των βιομηχανιών και η υπερβολική χρήση των αυτοκινήτων απαιτούν μεγάλη κατανάλωση ορυκτών καυσίμων. Συγκεκριμένα, κατά τη διάρκεια της καύσης απελευθερώνονται πολλά επιβλαβή αέρια στην ατμόσφαιρα, επιβλαβή για τους οργανισμούς. Βέβαια, η περιβαλλοντική ρύπανση δεν οφείλεται μόνο στις ανθρώπινες δραστηριότητες, αλλά και στη φύση. Ένα παράδειγμα για αυτού του είδους τη ρύπανση μπορεί να αποτελέσει η έκρηξη ενός ηφαιστείου.

Κάποια από τα αποτελέσματα που προκύπτουν μέσω της περιβαλλοντικής ρύπανσης στη θάλασσα έκταση είναι η αλλοίωση του φυσιολογικού χρώματός της, η εμφάνιση νεκρών ψαριών, η εμφάνιση κελίδων πετρελαίου στη θάλασσα και η υπό εξαφάνιση πολλών ειδών ζώων, όχι μόνο στη θάλασσα περιοχή. Σχετικά αποτελέσματα στη φύση είναι τα καμένα δάση, που έχουν ως αποτέλεσμα την αλλοίωση του περιβάλλοντος και την καταστροφή των φυσικών τοπίων.

Απαραίτητα μέτρα για την πρόληψη και την προστασία του περιβάλλοντος είναι η σωστή αποχέτευση και η ορθή χρήση των φυτοφαρμάκων και λιπασμάτων. Επίσης, ο σεβασμός προς το φυσικό περιβάλλον, την εξοχή και τη θάλασσα. Πρέπει να πούμε ΟΧΙ στα απορρίμματα στους δρόμους και έξω από τους κάδους!

Συμπερασματικά, για την αντιμετώπιση του προβλήματος χρειάζεται περιβαλλοντική συνείδηση, σεβασμός και προστασία του περιβάλλοντος, ώστε να μπορούμε να ζούμε ευχάριστα στο φυσικό μας περιβάλλον.

της Τσαμπίκας Διάκου

Ποιος είπε ότι υπάρχει σωστός και λάθος χρόνος για να μιλήσουμε για Χριστούγεννα; Ειδικά τώρα που λιώνει το παχυτό στο χέρι και οι τάξεις μοιάζουν πιο πολύ με σάουνα, η ιδέα να ταξιδέψουμε νοερά σε φωτισμένα δέντρα, κουραμπιέδες και κάλαντα αποκτά μια ανακουφιστική χρητεία.

Τα Χριστούγεννα είναι μια μαγική εποχή του χρόνου, γεμάτη αγάπη και χαρά. Οι οικογένειες συγκεντρώνονται για να χιορτάσουν, να ανταλλάξουν δώρα και να απολαύσουν παραδοσιακά φαγητά. Οι δρόμοι στολίζονται με φωτάκια και χριστουγεννιάτικα δέντρα, δημιουργώντας μια ατμόσφαιρα χιορτής κι ελπίδας.

Επιπλέον, τα Χριστούγεννα μάς θυμίζουν τη σημασία της προσφοράς και της αλληλεγγύης. Πολλοί άνθρωποι συμμετέχουν σε δράσεις εθελοντισμού, προσφέροντας βοήθεια σε όσους έχουν ανάγκη. Αυτή η πνευματική διάσταση των Χριστουγέννων ενισχύει τους δεσμούς της κοινότητας και μας ενθαρρύνει να γινόμαστε καλύτεροι άνθρωποι.

Τελικά, τα Χριστούγεννα είναι μια ευκαιρία να αναλογιστούμε τη χρονιά που πέρασε και να θέσουμε νέους στόχους για το μέλλον. Είναι μια στιγμή για να εκφράσουμε ευγνωμοσύνη και να ελπίσουμε σε ένα καλύτερο αύριο.

Κι αν αυτό σημαίνει να αναλογιστούμε τη χρονιά που φεύγει ενώ ιδρώνουμε με το παχυτό στο χέρι, ε, τουλάχιστον ας το κάνουμε με στυλ — γιατί, όπως και να το δεις, λίγη χριστουγεννιάτικη μαγεία μες στο καλοκαίρι... μόνο καλό μπορεί να κάνει.

εις το
επανιδείν